

dog kunne holde noget over Sandheden af dette, at vi have en Folkekirke. Jeg skal indskrænke mig hertil.

Falkenstjerne: Naar jeg har bedt om Ordet, er det ikke for at indlade mig paa Enkeltheder i det foreliggende Lovforslag. Jeg skal ikke komme ind derpaa, saa meget mere, som det jo af den højtærede Kultusministers Udtalelser i Jor fremgik, saa vidt jeg mindes, at den højtærede Kultusminister selv agtede at tage disse geistlige Love op, og, naar han var naaet til Ende med sine Forunderjøgeller, selv forelægge Forslag her i Tinget, saa at jeg, da disse Forslag igen kom frem, uoægtelig havde en Følelse af, at de ikke vilde naa synderlig videre end til Udvalgsbehandling. Det vil jo nu, efter de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem fra Bogense (M. Nielsen), som udtalte et Haab om, at dette Forslag maatte blive til Lov i denne Samling, være af Interesse at komme til Klarhed over, hvor vidt den højtærede Kultusminister har forandret sit Standpunkt, saa man tør vente, at et Udval. kan arbejde paa disse Lovforslag med noget Haab om at naa til et Resultat. Jeg er aldeles enig med det ærede Medlem fra Bogense i den Henseende, at ogsaa jeg nærer et inderligt Ønske om, at den Dag snart maatte komme, da Menighederne igen fik nogen Indflydelse paa Valget af deres Præster. Disse Lovforslag kunne føres meget langt tilbage i Tiden, man kan vist ganske rolig sige, at i Halvfjerdsene var Tiden fuldmoden til, at disse Lovforslag kunde blive bragte ud i Verden. Skulde det lykkes nu at føre dem ud i Verden, kan man ganske rolig sige, at de ere komne i hvert Fald 20 Aar for sent. Da der efter de Udtalelser, der ere fremkomne fra det ærede Medlem fra Bogense, der jo hører til det levende Parti her i Tinget, er noget Haab om, at det ikke er en rent akademisk Debat, vi staa her og foretage, saa er der enkelte andre Forhold, der staa i nær Forbindelse med dette Lovforslag, som jeg ønsker at sige et Par Ord om. Der er for Tiden en meget almindelig Klage over, at den kirkelige Interesse er i Afstagen her i Landet. Jeg tør nu ikke sige, at denne Klage er ejendommelig for denne Tid; i hvert Tilfælde er det gaet mig saaledes, naar jeg har læst Historie og har søgt tilbage til tidligere Tider, at det er en Klage, man vil finde i enhver Tid. Der er næppe gaet noget Aar, uden at der fra de kirkelig interesseredes Side har været klaget over, at Tiden er vantro og ugudelig,

at det kirkelige Liv gaar tilbage og saa videre. Det gaar dermed, som med Klagen over de daarlige Tider. I ethvert eneste Aar klager man over de daarlige Tider, og gaar man tilbage i Tiden, finder man, at denne Klage er omtrent lige saa gammel som Verden. Naar der nu søres en saa almindelig Klage fra de kirkelig interesseredes og fra Præsternes Side over, at den kirkelige Interesse er i Afstagen, at Kirkerne ikke besøges saa godt, som de burde, og at især i Hovedstaden det kirkelige Liv skal være i en meget uheldig Tilstand, saa Kirkerne ikke en Gang søges af en Tiendedel af den Befolkning, der lever i Kjøbenhavn, saa tror jeg, at det har sin Betydning at saa underøgt noget, hvad Grunden kan være dertil. Det forekommer mig, at det foreliggende Lovforslag i særlig Grad er stiftet til at henlede Opmærksomheden herpaa, thi det skulde vel være en af de Ting, dette Lovforslag skulde afhjælpe, at Menighederne blandt andet fik Præster, de brød sig om at høre paa. Nu kan man jo ikke nægte, at de Præster, som den højtærede Kultusminister sender Menighederne, meget almindeligt ere af den Art, at naar Menighederne have gjort sig bekendte med, hvad de have at byde dem, foretrække de efter en Gang at have hørt dem, fremtidig at blive hjemme. Det er jo ganske almindeligt; og jeg tror, at Menighedens Medlemmer meget ofte gøre vel dert, og at de meget ofte kunne anvende deres Søndag Formiddag eller Eftermiddag bedre hjemme, ligesom de ogsaa i deres Hjem kunne saa deres kirkelige Trang tilfredsstillet paa en bedre Maade, end ved de Præster, som den højtærede Kultusminister jævnlig sender dem. Det kunde nu ikke et eneste Øjeblik falde mig ind at give den højtærede Kultusminister Skyld derved, han kan jo hverten kende Menighedernes Smag eller Trang eller vide, hvorledes de enkelte Præster, der søge Embede hos ham, kunne tilfredsstille dem; i Reglen kunne de det ikke. Men et andet Spørgsmaal er, om det ikke er paa Tiden at naa til at aabne Folketirken for en helt anden Slags Præster end dem, vi have nu. Det er jo et Spørgsmaal, der for en Del Aar siden, da kirkelige Spørgsmaal vare længere fremme i den offentlige Debat, end de ere det nu, var meget stærkt fremme. Der kom den Gang fra de kirkelig interesseredes Kredse meget levende Ønsker og Krav frem om, at Lægmand, eller rettere sagt Mænd, der ikke havde taget Eksamen ved Universitetet i Kjøbenhavn, ogsaa skulle have Adgang til de danske Prædikestole og til de danske Præsteembeder. Og jeg tror ganske vist, at naar vi nu skulle til at give